

Petr Michalů: Sibiřský Bajkal

 infokurýr.cz/n/2023/11/23/petr-michalu-sibirsky-bajkal

kurýr

23. listopadu 2023

Přátelé, mnoho, mnoho zážitků, emocí... zkusím napsat.

Tak jsem byl dnes u BAJKALU. Nádhera, opravdová ruská sibiřská ledová krása, a to prý ještě ani zima nezačala. Časně ráno, když jsem vstal, bylo venku mínus 18 stupňů pod nulou. Lehce jsem posnídal, dal si horký čaj a horkou polévku a přiměřeně počasí jsem se oblékl. No, naivně jsem si myslel, že přiměřeně (ale ten svůj omyl jsem poznal právě až u Bajkalu). Než jsem z domova vyrazil tramvají na autobusák, lehce se dokonce zde ve městě oteplilo na mínus 15 stupňů pod nulou. No paráda! To jsem si myslel! (Já naivka)

Tramvají jsem dojel na autobusák, v tramvaji kosa, starší typ tramvaje, dveře se otevírají pomalým posunem do strany a ty troje dveře v tramvaji jsou veliká jako vrata od stodoly, takže jen tak tak vyhřátá tramvaj se pokaždé na zastávce pěkně pořádně vyluftuje. Všichni uvnitř sedí v čepicích, beranicích – ušankách, rukavicích, omotáni šálami.

Na autobusák jsem přijel o hodinu dříve. Já vždy raději všude dříve, než pozdě. Moje taková zásada je – než přijít o minutu pozdě, to raději o hodinu dříve. Budova autobusového nádraží příjemná, asi nová, vyhřátá, čekárny velice čisté, je kam se posadit, jízdenky je možné koupit asi v 10 kasách, nebo on line. V patře bufet a malá jídelna, dokonce lékařská ordinace, také malý hostel pro cestující, kteří zde můžou i přespat. Velice čisté toalety, obchůdky se suvenýry, přehledné nepočárané všechny trasy, odjezdy, stanoviště, před vstupem na peron pro autobusy probíhá kontrola jízdenek, takže na peron se dostane člověk jen s platnou jízdenkou, srozumitelné hlášení o přípravě autobusu k odjezdu, odjezdy atd. atd. Vše velice milé, příjemné, v pohodě. Co se mi ale stalo...

Jelikož jsem se dostavil v předstihu, šel jsem nahoru do bufetu, že si dám jen teplé kafe, které jsem si také koupil. V bufetu bylo asi čtyři, pět velkých čistých stolů, vždy pro 4 osoby. U každého stolu někdo seděl, i

více osob, pouze u jednoho seděla mladá, hezká dívka v bílé bundě, s kaštanovými vlasy – jak Marusja. Vzal jsem si to své kafe a zeptal se jí, jestli má u stolu volnu a zda si můžu přisednout. Prý samozřejmě. Dobře, sedl jsem si naproti ní napříč, rozhlížím se kolem sebe, popijím to své kafe. Dívčina také pije čaj, nebo kafe, projíždí svůj telefon, jako všude všechny. Najednou se zvedne a jde si koupit něco k pultu, vrací se s párkem v housce (nějaký ten hot dog – nebo jak se to jmenuje) a pěkně zabalené. Usedne na své místo a ... razantně posouvá po stole právě koupené jídlo ke mně, přede mě. Já udiven, zírám a ptám se, co to dělá. Prý že to je pro mě. Nechápu, jsem udivený a ptám se proč. Prý jen tak. Já se ptám, jestli vypadám tak zdevastovaně, nebo blbě a vysvětluji jí, že nejsem žádný bezdomovec, že jsem úplně v pohodě, jedu prvně na Bajkal, přijel jsem z velké dálky, dokonce z míst, kde se válčí atd. atd. atd. Ale musím si párek v rohlíku vzít a sním dárek tedy před ní. Je spokojená. Bavíme se spolu, je to studentka, zde v Irkutsku a jmenuje se Galina. Přátelé takoví jsou zde lidé. Okamžitě se s vámi zapovídají, chtějí pomáhat a pomáhají, jsou ochotní, milí, přátelští. Nikde jsem se s něčím takovým neseťkal.

Ještě odbočím – včera jsem fotil před jednou školou – institutem pro ochranáře přírody a myslivce. Byly tam dvě takové dívky a něco točily, mluvily do mikrofonu, s nimi tam byla jedna paní – pak jsem se dozvěděl, že je to jejich učitelka. Já jsem tam něco fotil, ta paní přišla za mnou, normálně se se mnou dala do řeči, vysvětlovala mi tam celou historii té budovy, u které jsme stáli, pak najednou, když zjistila, odkud jsem, začala o legionářích, já se k tomu přidal a vážně jsme se dobře bavili, dokonce si vzala ode mě číslo telefonu, pak zavola obě dívky k nám, řekla jim, že já jsme Čechoslovák, že jsem byl ve válce na Donbase na jejich straně atd., na krku jsem měl pletenou šálu v barvách georgijské stuhy, tak jim i vysvětlovala, co to znamená. Holky poslouchaly, uctivé byly, no já byl překvapen. Ti lidé jsou zde opravdu jiní.

Pokračuji dneškem. Odjel jsem tedy autobusem na Bajkal. Cesta trvala hodinu. Jeli jsme celou dobu z Irkutska do Listvjanky – to je takové známé, ale spíše už jen turistické centrum na břehu Bajkalu. Celou cestu jsme jeli po nové ze začátku dokonce třípruhé v každém směru dálnici, později jen dvoupruhé v každém směru. Dokonalá silnici (kam se hrabou ty v ČR!), míjeli jsme nová sídliště, nové domy, mosty, benzinová čerpadla, nové obchody, nová kanalizace, veřejné osvětlení, celá silnice osvětlená. Samozřejmě jsme projížděli lesy – většinou březové, s borovicemi, smrky. Lidé říkali, že jen před několika lety zde bývala pustina a prostě vůbec nic a nic. To všechno, naprosto všechno se vybuchovalo za prezidenta Putina. Putin udělal za 20 let prezidentování naprosto obrovský, neuvěřitelný kus práce. Obrovsky pozvedl celé Rusko. Narvané obchody vším zbožím, velký automobilový provoz, linky autobusů vedou prakticky do každého většího města po celé Sibiři.

Po příjezdu do Listvjanky a vystoupení z autobusu obrovská kosa, zima jak v Rusku na Sibiři a ostrý ledový vítr vanoucí od Bajkalu. Na jezeře se vznášel mlžný opar, vlny byly větší než ty, které jsem zažil například u Středozemního moře v Španělsku, nebo i na Kanárských ostrovech u Atlantického oceánu. Opravdu kosa. Podcenil jsem své „přiměřené oblečení“ a to úplně! Musel jsem si nasadit i druhou čepici a utáhnout šálu kolem krku. Ono se nedalo ani pořádně fotit. To jsem vždy musel stáhnout rukavice, rychle udělat pár snímků a za tu dobu mě hrozně mrzly prsty, až úplně pálily, proto vždy jen pár snímků, rychle rukavice a ruce ještě do kapes. Jak jsem psal, celou dobu byl nad jezerem mlžný opar, takže nebylo pořádně vidět. No něco jsem přece jen nafotil. Prošel jsem se po té vesničce, fotky též nabízím. Je to zde opravdu jen pro turisty, když je sezona. Jinak bylo mrtvo, pusto, prázdko. Abych se ohřál, vždy jsem na pár minut vlezl jen do nějakého obchodu, podívat se, co tam mají, ale hlavně opravdu na ohřání, neboť jsem si nechtěl a nepotřeboval nic nakupovat. Některé bistra, kavárny, restaurace, hotely byly otevřené, ale tam jsou šílené ceny – prostě pro turisty. Nedal jsem si nikde nic. Prošel jsem se po dědině, něco nafotil, hodně promrzl, vrátil se do info centra zjistit, v kolik jede mikrobus nazpět, naštěstí jel hned za pár minut, takže jsem se s ním vrátil nazpět do Irkutska. Vesnička hezká, ale děsně mrazivá a fakt celou dobu vál ostrý ledový vítr od jezera. Jistě se sem ještě několikrát vrátím, třeba i v jinou dobu, nebo klidně i v lednu, ale lépe se na to připravím. Já na dnešek plánoval, že tam u jezera budu aspoň celý půl den, ale absolutně jsem na to neměl. Vydržel jsem tam asi jen 4 hodiny a rychle nazpátek do tepla. No v Irkutsku mě čekalo mínus patnáct pod nulou, ale nebyl takový ledový vítr. Takže... asi tak, přátelé. Ale já jsem spokojený!! Líbí se mi zde.

Mgr. Petr Michalů

